

край. И затова Иваница не яде и не спи... Като орел е разперил криле над своя народ... И затова всички го обичат, него, добрия Иван... И православни и богомили, и парици и отроци, и войскари и верни войводи...

ЦЕЛГУБА - А някой не му признае ли? Ще му заплати ли за това? Койлото платиха на братята му.

ТАМАРА - Остави праха на мертвите.

ЦЕЛГУБА - Кой знае дали всички го обичат... Болярите пак надигат глави. Утре ще свие гняздо нов заговор и отнежде ще се протегне нов кичал... Вече Болярите са задължени да поддържат отрядите си от Гергьовден до Арахангеловден... А войската сега се бие по всяко време... Болярките не могат една нова руба да си ушият... Всички пари отиват все за оръжия, за градеж на крепости, за правене на пътища... Кумерк и димнина се увеличават с всеки минал ден... И ще тръгнат властелите подир някой нов Иванко... Не жалим ли сина си?

ТАМАРА - Слушай, куманко! аз съм майка и знам колко ми е скъп този син - най-свидният! Но само кръвта на синовете и ни е запазила тая земя. Не смей да заставам между сина ми и мене! Не смей да разделяш сърцето ми между мой син и земята ни... Те са едно!

/Госпожа Тамара излиза/

ЦЕЛГУБА - Богове на моето племе! ~~Злочестата~~ Злочестата моята съдба! ~~набавят~~ ^{забавят} отново протяжно камбаните за вечерня /
Вечерни... Утринни... Молитви и пост... О! Моя родна степ! Широка и свободна... А тук, да се душиш в тия тесни кули, в тия мрачни ~~клетки~~ клетки, где съм не слиза над клепките. Как хубаво се спи когато вятърът свири край плъстената юрта... Как съм закопняла за просо сварено в кобилешко мляко... За нашите танци и песни... А тя ме чака за вечернята... Пак молитви за победа... И после нова бран... До кога! /Трети път забиват камбаните. Тя бавно тръгва към вратата.